

Ibilli ba'nabil maastian zear,
 aienak oi dabez mosuak alkar;
 zurtuta entzunik nire aiotsak,
 oparo darie malkoa lorak.

Abetxu gaiñean txindorrak diño:
 «Gazterik mindua gure maiteño».
 Ta beterik dago eztigai gozoz,
 ase al ba'nadi txinta-eriaz.

Bidez ba'nakuse, aurtxoak agur:
 «Bekokian dozu iraiñezko ikur».
 Iguin aut, ba, gizon, guzur ta marru;
 iguin aut benetan ni lotu-esku.

I, barriz, maite aut, leiar urdiña,
 ik bai daikkek goza ene samiña.
 Baiña, arren, ez egik ots ain itunki,
 muiñea yat lertzen ori entzuki.

ZALDUN AUNDIKIA

Ezpai-oroiz betea doa bide zear
 zaldi arrai gaiñean zaldun aundikia,
 gibel geratzen dala bere sorterrria,
     aspaldi aundian
     negar ixurian.

Bide zear yoatzu arrats beeratzean,
 lizar, altz eta ur-usaiñez beterik airia...
 Arek jgurtzen dautso buruko uledia,
     goi-tximak astinduz
     zeru-ats lurrunduz.

Zaldi gaiñean doa amusko ta bare;
 biotza dau egarriz, urruti galdua,
 tente, zut, ipar-eske biurtuz burua:
     auntz-osto pareko,
     itsaskor, arrosko.

Kezkaz ta izuz doa zaldun aundikia,
 joan oroi gaiztoak dakarre ebainduta...
 Nork ari sakondu al barrengo apeta?
     Soil dabil zalduna,
     biotza dau illuna.

Geriza dagi, luze, zaldi-gaiñ ibilki,
 biotz-okondoan be geriza dagitso
 —iñoiz uxatzen eztan barrunbe-zimiko—
     ezpata zorrotzak,
     naigabe arantzak.

Arrats-beran, zalduna, ibar-ertzez doa...
 Euzkiak azken izpiz urretan dau iazten,
 oroiz dautsola espa barruan biztuten.
     Oi, gure zaldunak
     dituan asunak!

Ibar-ertz musker zear olan doan jauna
 nor dogun diñostazu? Erriko jauntxua:
 erri-odola miztuz egin dau dirua.
     O gaiztozko usana,
     odola dokana!